Sea Cats, The

Bezetting

- Bob Hoorn
- Sjaak da Graca
- George Henket
  - Richard Mohamed
- Ruud van der Leij
  - Ton Wokke

zang

gitaar

gitaar

- gitaar
- basgitaar

drums

foto: The Sea Cats tijdens een optreden in Nieuwendam met v.l.n.r. Tom Wokke, Ruud van der Leij, Sjaak da Graca, Bob Hoorn, George Henket en Richard Mohamed

Biografie

Zaanse band, opgericht in 1966 in bovenstaande bezetting. Da Graca verlaat de groep waarna 'definitieve bezetting', zie foto hieronder met v.l.n.r. Mohamed, vd Leij, Wokke, Henket en Hoorn.

Pierre Jongebloet: 'De foto van het optreden in Nieuwendam in de bouwkeet is uit mijn jeugd. De club heette Weerensoos, naar Weerengouw waar de keet aan lag. The Seacats kwamen daar vaker dan die ene keer. Ruud van der Ley was overdag een collega van mijn vader, zodoende. Ik herinner me dat we op zondag morgen bloemen gingen brengen naar de flat met de kwade buren, geluidsisolatie was er niet, wel begrip.'

Schrijver Fons Pattynama: ,, Ik kwam met Indo-Rock in aanraking via mijn schoolvriend Richard Mohamed. Ik raakte via hem ook bevriend met enkele Indische jongens die woonachtig waren in onder andere de Zaandamse wijken Kogerveld, Poelenburg en De Vijfhoek. Richard had in 1966 het idee opgevat om een bandje te vormen met een paar van onze schoolvrienden.

In de straat tegenover hem in Poelenburg woonde Erik Henket, die een neef Geore had, die erg goed slaggitaar speelde. Hij was weer bevriend m,et de inmiddels overleden Ruud van der Ley die basgitaar speelde. Ruud zou Ron Nijhoff gaan vervangen, die als vriend van Richard in eerste instantie als bassist was aangewezen,

Een drummer werd gevonden in de persoon van Tom Wokke. Hij was de buurman van een nicht van George en hij zocht een band waarin hij kon drummer. De naam van de band 'The Sea Cats' was aan hem te danken. Toen Tom nog bij de Marine in dienst was speelde hij al inm een band met dezelfde naam. Bob Hoorn, een andere vriend van ons, werd zanger de zanger van de groep.

Sjaak da Graca maakte als gitarist enkele maanden deel uit van de band. Hij woonde in de wijk De Vijfhoek net als Ruud van der Leij. Uiteindelijk vond de groep een manager in zijn persoon. Een auto die bij die status paste had hij overigens al wel want hij reed in een Alfa Romeo 2600 Spider.

The Sea Cats speelde voornamelijk covers van bekende groepen uit die tijd waar op gedanst kon worden. Ze traden in het begin veel op in de omgeving. Vaak gingen Erik en ik mee en hielpen wij met het sjouwen en opstellen van de instrumenten en versterkers.

Bij een van de optredens belandden wij in Nieuwendam, toen een nieuwbouwwijk in aanbouw in Amsterdam-Noord. De band moest optreden in een bouwkeet die voor een dansavond ter beschikking was gesteld.

De gehele avond verliep in opperbeste stemming en iedereen leek het naar zijn zin te hebben. Plotseling kwam er een oudere man de keet binnenstormen en trok scheldend en tierend de zekeringen uit de meterkast en gooide ze naar buiten de nacht in. Het licht ging uit en het geluid viel weg, want zonder el;ektriciteit is het heel moeilijk om als band muziek te maken.

Omdat ik het dichtste bij de toegangsdeur stond kon ik door het beetje licht dat van buiten kwam goed zien wat er in de hal bij de meterkast gebeurde. Ik riep de jongens dan ook toe om op het podium te blijven staan. Gelukkig gebeurde er niets ernstigs.

DE man werd door de organisatie buiten gezet en binnen tien minuten was er weer elektriciteit waardoor het licht weer aanging. Het gebeurde wel vaker dat een overspannen buurman binnen kwam rennen. De organisatie hield daarom wijselijk wat zekeringen en zekeringhouders achter de hand. De groep speelde nog enkele nummers en hield toen pauze om bij te komen van de schrik.

Er kwam na ongeveer twee jaar een andere, meer ervaren gitarist (Bert Jansen, ex-Rollin'Kids) bij de groep en Richard besloot kort daarop de groep te verlaten. Omdat ik het meest bevriend met hem was verloor ook ik het contact met de andere groepsleden en ik ben daarna niet meer mee geweest.

Een enkele keer kwam ik de overige bandleden in hun nieuwe formatie (The Black Orchid, later The Orchid) wel weer eens bij een optreden tegen en ze hebben het tot in de jaren zeventig volgehouden.''

bron: Fons Pattynama - Een kokosnoot tussen de kazen, vele verhalen verder, 2008.